

Olivier Vernet

La seva carrera excepcional confirma les expectatives suscitées per les nombroses distincions rebudes durant els seus estudis amb Gaston Litaize al CNR de Saint-Maur-des-Fossés (medalles d'or en anàlisi, orgue, música de cambra, lectura i transposició), Marie-Claire Alain al CNR de Rueil-Malmaison (primer premi de virtuosisme amb felicitacions del jurat) i Michel Chapuis (primer premi d'orgue al Conservatori Nacional Superior de París). El 1984 obtingué el primer premi d'honor del Concurs Internacional de la UFAM a París i el 1991 el primer gran premi internacional d'orgue a Bordeus.

Reconegut com un dels més grans representants de l'escola francesa d'orgue, en vint anys ha ofert més de vuit-cents concerts a França, Alemanya, Bèlgica, Canadà, Dinamarca, Espanya, Estònia, Finlàndia, la Gran Bretanya, Itàlia, el Japó, Luxemburg, Lituània, Rússia, Suïssa, Txèquia i els Estats Units. Ha estat convidat pels festivals més importants, generalistes o dedicats a l'orgue (Ambronay, Chartres, Estrasburg, Festival Internacional de la Roque d'Anthéron, Festival Internacional de Mònaco, Festival de Flandes i Festival Bach d'Ansbach, entre molts d'altres). L'any 2010 va inaugurar l'any cultural França-Rússia al Teatre Mariinski de Sant Petersburg.

Actua regularment amb diferents orquestres i grups (Filharmònica de Montecarlo, Orquestra de la Picardia, Orquestra Stradivaria, Ensemble Matheus, Lachrimae Consort, Orquestra de Cambra de Lió, etc.). El 2004 va fundar el grup In Ore Mel per explorar l'ingent corpus de música vocal i instrumental dels repertoris francès i alemany dels segles XVII i XVIII. Amb ells ha enregistrat cinc CD dedicats a Charpentier, Clérambault, Corrette, J. C. Bach, Mozart i Haydn.

Ha enregistrat més de noranta CD, entre els quals les integrals de les obres d'orgue de Bach, Bruhns, Buxtehude, Clérambault, Couperin, De Grigny, Hanff, Mozart, Mendelssohn, Gade, Schumann i Liszt, així com dels concerts per a orgue i orquestra de C. Ph. E. Bach, J. C. Bach, J. Haydn i M. Corrette. Àlbums que han merescut nombrosos guardons: Choc du Monde de la Musique, Grand Prix de la Nouvelle Académie du Disque, Grand Prix de l'Académie Charles Cros, Grand Prix de l'Académie des Beaux-Arts, Diapason d'Or de l'Année 2000, etc.

L'any 2006 Olivier Vernet va succeir René Saorgin a la tribuna dels grans orgues de la catedral de Mònaco. també és professor de l'Acadèmia de Música Rainier III de Mònaco i, des del setembre de 2007, del Conservatori de Niça. És director artístic del Festival Internacional d'Orgue de Mònaco i ha estat distingit amb el títol de Chevalier de l'Ordre des Arts et des Lettres.

Amb la col·laboració de:

**Ajuntament
de Barcelona**
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

ASSOCIACIÓ
**ORFEÓ
CATALÀ**

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE EDUCACIÓN, CULTURA
Y DEPORTE

inaem
INSTITUTO NACIONAL DE
LAS ARTES ESCENICAS DE LA MÚSICA

Olivier Vernet, orgue

DILLUNS, 10 DE MARÇ DE 2014, 19 h

Sala de Concerts

Programa

I

Alexandre Guilmant (1837-1911) <i>Sonata per a orgue núm. 5, en Do menor, op. 80</i> Allegro appassionato Adagio con molt' espressione Scherzo Recitativo Choral et fugue	30'
Claude Debussy (1862-1918) “Andante” del <i>Quartet de corda</i> (transcripció d’Alexandre Guilmant)	6'
Felix Mendelssohn (1870-1937) <i>Sonata per a orgue en La major, op. 65 núm. 3</i> Con moto maestoso Andante tranquillo	14'
Louis Vierne (1809-1847) “Adagio” de la <i>Simfonia núm. 3, op. 28</i>	6'
Charles-Marie Widor (1844-1937) “Allegro” de la <i>Simfonia núm. 6, op. 42 núm. 2</i>	10'

Proper concert
Jonatan Carbó, orgue
DILLUNS, 19.05.14, 19 h
Sala de Concerts

Obres d’Alain, Pagès, Mozart, Bach,
Reger i Duruflé

Comentari del programa

En els orígens del moviment francès de l’orgue simfònic cal esmentar la figura de César Franck, l’ombra del qual va planar durant una cinquantena d’anys sobre tots els organistes francesos. Amb Franck, una concepció orquestral de l’orgue proporcionà un camp més ampli als organistes litúrgics. Amb Alexandre Guilmant i Charles-Marie Widor, aquesta tendència s’intensifica. Widor substituï Franck a la classe del conservatori el 1890; al seu torn, Guilmant hi succeí Widor el 1896. Tots dos, seduïts per les possibilitats dels instruments de Cavaillé-Coll, van amplificar el pensament franckià, tot contribuint a consolidar el quadre de la simfonia francesa per a orgue.

Alexandre Guilmant dona a les seves obres el títol de Sonata. En va escriure vuit: obres brillants que inclouen passatges fugats i agrupen un allegro bitemàtic, un *andante* o un *adagio*, un *scherzo* o un *intermezzo*, i un *finale*. Cal remarcar que Guilmant va transcriure per a orgue el moviment lent del *Quartet de corda* de Claude Debussy, el seu il·lustre col·lega més jove, que s’inclou en el programa d’avui, després de la *Sonata op. 80 núm. 5* de Guilmant.

El nom de Charles-Marie Widor resta unit a les seves deu simfonies per a orgue, que van renovar les tècniques d’execució de l’instrument amb la recerca i l’oposició de grans masses sonores, la presència d’una gran varietat de matisos, el caràcter decoratiu d’alguns passatges, alternats amb seccions rítmiques, l’aparició d’un staccato continuat en el curs de l’obra, etc. La seva *Simfonia núm. 6, op. 42 núm. 2* s’estrenà el 24 d’agost de 1878 per inaugurar l’orgue del Trocadéro de París. El sumptuós “Allegro” inicial n’és un dels fragments més populars.

Louis Vierne, que patí una ceguesa quasi total des del naixement i va ser alumne i protegit de Franck i de Widor, també restà atret per l’esperit de l’orgue simfònic en les seves sis simfonies escrites entre els anys 1899 i 1930 per a l’instrument monumental de Notre-Dame de París del qual era titular. L’“Adagio” de la *Simfonia núm. 3* és una llarga meditació bastida sobre l’enunciat rítmic i melòdic dels tres primers compassos, en el pedal. És una obra mestra en el terreny formal i expressiu.

El concert es completa amb una de les sonates per a orgue de Felix Mendelssohn, que representen un equilibri entre els moviments neoclàssics i d’altres d’estètica moderna. La *Sonata en La major, op. 65 núm. 3* és cronològicament la primera escrita pel compositor. Consta només de dos moviments, el primer dels quals desenvolupa una forma tripartida que combina amb gran virtuosisme d’escriptura el record d’un preludi händelià amb el coral i la doble fuga. Contrastant amb la monumentalitat d’aquest “Con moto maestoso” inicial, el breu segon moviment, “Andante tranquillo”, parteix d’una simple melodia, quasi mozartiana.